

„Als de oude Max Moszkovicz het redt vanuit de laars, oftewel Limburg”, had Hans destijds opgemerkt, „dan moeten wij het kunnen redden vanuit de hoed, oftewel Friesland.” Dat besluit heeft geld gekost, maar het heeft volgens Wim vooral ook veel levensvreugde gebracht. „Dat geldt voor alle kantoorgenoten.”

Hij moet ineens terugdenken aan zijn vader: de Zeeuw Jacobus Anker, burgemeester van onder meer de voormalige gemeente Utingeradeel, die welzijn ook plaatste boven veel geld verdienen. De woorden die vader regelmatig en met luide stem uitsprak bij het ontbijt klinken nog na: „Mannen, geen dollartekens in de ogen alstublieft.” En ook: „Mannen, houd de rug recht.” Wim: „Dan zeiden wij: ‘Pa zorgen zijn niet nodig. Wij nemen het stokje naadloos over’.”

En dat deden ze. „Vader was heel principieel niet bij een politieke partij aangesloten”, vervolgt Wim, „ook al had hij misschien een veel grotere gemeente – en dus veel meer inkomen – kunnen krijgen als hij dat wel had gedaan. Maar hij wilde er zijn voor een ieder. Een echte burgervader. Destijds was dat bijzonder, nu zie je het steeds vaker.” Hij was erg trots op zijn zoons, herinnert Hans zich. „Alleen hoorden we dat niet van hem zelf, maar van anderen.”

Ook Hans en Wim wilden er zijn voor iedereen, mensen mét en zonder goed gevulde portemonnee. Geen onderscheid tussen betaalde en pro-Deozaken. Het is één van de >>

Geen dollartekens in de ogen alstublieft

COLUMN

JANTIEN DE BOER

Bloot in de biowinkel

‘H et Dikke Ik is de verontrustende uitvergroting van het individu dat zich bevrijd heeft van alle vormen van moreel gezag en dat zich aan niets en niemand nog wat gelegen laat liggen’, schreef Diederik Samsom al in 2007.

Acht jaar later stofte Mark Rutte de benaming weer af. Hij vond dat we met z’n allen onterecht dachten dat we overal maar recht op hadden.

Klopt Mark, dacht ik deze week zuur. Ook jouw Dikke Ik is lekker bezig. Jij wilt koste wat het kost de langzittende premier van Nederland worden en daarom zitten we nu opgescheept met zure wijn die na ellenlange coalitie-onderhandelingen in nieuwe zakken is gegoten. Best knap. En droevig.

Bedrukt stapte ik achter een grijsjarige dame aan de eco-supermarkt binnen. Ze droeg geen mondkapje. Net als een andere boodschappersprokkelaar op leeftijd. Allebei vertrouwden ze waarschijnlijk op hun hoogstpersoonlijke onbespoten immuunsysteem.

Ik zweeg omdat ik niet mag polariseren maar mijn humeur zakke, al kon dat ook ergens anders van komen. Vier dagen eerder had ik na een dag vol tegenslagen in de avondschemering een jongere reiger zien zitten. Het leek bijna alsof hij geen nek meer had, zo moedeloos zat hij erbij.

„Ik kan je er niet bij hebben”, zei ik tegen hem. Ik had een rottag en ook nog eens geen idee waar ik een zieke reiger moest bewaren. Toch deed ik een halfslachtige poging om hem te vangen. Ik zette mijn bril op omdat ik had gehoord dat een grote grijze ooit bij iemand een oog had uitgepikt en stapte de slootwal in.

Allebei vertrouwden ze waarschijnlijk op hun onbespoten immuunsysteem

De reiger struikelde weg. Ik gooide hem een klont kattenvoer met vis toe en de hele avond en nacht dacht ik aan het stervende zieltje in de sloot. Ja hoor. De volgende ochtend lag hij met zijn kop onder water heel erg dood te zijn. Ik durfde hem er niet uit te halen. Drie dagen later nog steeds niet. Maar na mijn bezoek aan de eco-supermarkt waar de ene na de andere onbeschermd klant binnenstapte zonder terechtgewezen te worden, was ik eindelijk opgefokt genoeg. Die reiger ging ik opruimen. Nu.

Met een hark liep ik naar het weiland aan de overkant. Hij was mager, zag ik toen ik hem aan land had getrokken. Met lange benen. Een beetje zoals de stakerige vrouwen met de blote bleke gezichtjes in de eco-supermarkt.

Een paar uur later belde ik voor de zekerheid toch maar de dierenambulance want konden reigers eigenlijk vogelgriep krijgen? Jazeker, zei de ambulancebroeder. En nee, hij mocht de zielenpoot niet vervoeren. Niemand mocht hem vervoeren. Zo kon het dat ik om half acht 's avonds, gewapend met een schep in het pikkedonker in het weiland naar mijn dooie reiger zocht. Bij het licht van de maan groef ik een gat.

Vogels dragen namelijk geen mondkapjes omdat ze dat niet kunnen en daarom krijgen er nu heel veel griep. Ik stampte de aarde waar de reiger onder lag ferm, nog former aan en dacht aan de onbedekte niets-aan-de-handkoppen in de biowinkel. Ik ga geloof ik weer bespoten eten. Of nee, toch maar niet.

jantien.de.boer@lc.nl

3

Kerstbijlage

Dit is de laatste *Sneon&Snein* van 2021. Op zaterdag 8 januari is deze bijlage terug. Komende vrijdag (24 december) krijgt u de dubbeldikke Kerstbijlage (thema: Verbinding), met de grote Dr. Denker Kerstpuzel, en de Top2000-bijlage bij de krant; en op vrijdag 31 december de fotobijlage *Beeld* van 2021.

Winnaar Mario

Met haar gedicht over Mario won Marleen Gotlieb uit Harkstede de Nintendo-weggeefactie van de game-rubriek *Play* in magazine *MEER* van 27 november. De game *Mario Party Superstars* komt haar kant op. Gefeliciteerd, Marleen!

COLOFON

Foto cover
Catrinus van der Veen
Eindredactie
Marja Boonstra
Gerda Douma
Roel Snijder (chef)
Theo Zandstra
Janna Zuiderveld
Vormgeving
Erik Hilverda
Alie Veenhuizen
Telefoon bijlagenredactie
058-2845477
E-mail bijlagen@lc.nl

>> uitgangspunten van het advocatenkantoor. Wim: „Dat principiële hebben we dus van de oude baas.”

SOCIAAL GEZICHT

Rijk zijn ze van het werk niet geworden, concluderen de broers, ook al roepen tv-optredens van bekende collega-straftelers soms wel een beeld op van verfijnde maatpakken, dure horloges en grote bolides. Dat alles is aan de Ankers niet besteed. Het geeft ook een vertekend beeld van de realiteit van de meeste straffelers, vinden ze.

„Er zijn straffelers met uurtarieven van 5-, 6-, 700 euro die alleen met betalende cliënten werken”, legt Wim uit. „Wij zijn een kantoor met een sociaal gezicht en vinden juist dat je niet naar het inkomen dan wel het vermogen bij een cliënt moet kijken, maar dat een ieder recht heeft op bijstand. Bij ons gaat het dan ook meestal om pro-Deozaken. Dat geldt trouwens voor het gros van de straffelers. Die moeten het hebben van gefinancierde rechtsbijstand. Keihard werken voor weinig geld.”

De tientallen strafrecht cursussen die jaarlijks worden gegeven vormen de belangrijkste inkomstenbron van het advocatenkantoor en die zorgen er ook voor dat het sociale gezicht behouden kan blijven.

Hans heeft nog een pensioen geregeld, terwijl zijn broer straks alleen een AOW-uitkering heeft die hij nog hoopt aan te vullen met inkomsten uit lezingen. Lukt dat niet, dan mag hij bij Hans aankloppen: „Je hebt altijd nog een broeder waar je geld van kunt lenen. Met rente.”

Ze zien collega's vanwege de slechte honorering richting een functie bij het Openbaar Ministerie, de politiek, of de rechterlijke macht bewegen. Dat is niet goed voor een sterke positie van de advocatuur vinden de broers. Hans: „Maar er komt nu een inhaalslag. Extra geld voor pro-Deozaken.”

Wim lijkt zich een beetje op te winden: „Hans, we hebben twee protestmarsen gelopen in Amsterdam en Den Haag met honderden advocaten in toga. En nu pas komt er een verhoging, nota bene op het moment dat wij vertrekken. Heel wrang.” Hans quasi ernstig: „Ze hebben daar dus gewoon op gewacht. Die verhoging had er tien jaar eerder al moeten zijn.”

LOODZWAAR

Toch hebben de mannen naar eigen zeggen geen seconde spijt gehad van de keuze voor het vak van stafrechtadvocaat. „Het is een prachtig beroep”, zegt Wim. „Vechten, knokken, strijden, schieten, knallen voor onze cliënten. Maar het is ook loodzwaar. Ik denk dat ik het alleen ook niet had gered, Hans misschien wel zonder mij. Hij heeft een sterke persoonlijkheid.” Wim kampte eerder met hartklachten en burn-outs –

„maar nu gaat het heel goed” – en ook Hans had serieuze gezondheidsproblemen. Het was de aanleiding voor Wim om zijn broer voor te stellen om samen te stoppen. „Broeder is niet alleen ouder zoals u ziet”, merkt Hans fijntjes op, al scheelt het slechts 15 minuten, „hij is soms ook wijzer. ‘Je kunt beter een jaar te vroeg stoppen’, zegt hij, ‘dan een half jaar te lang doorgaan.’”

„Het is gewoon verstandig”, vult Wim aan. „Maar”, stelt hij, niet geheel zonder gevoel voor dramatiek, „we doen het wel met een bloedend hart.”

Beiden maken zich grote zorgen over de verharding van het strafklimaat. „Toen wij begonnen ging het nog over resocialisatie maar nu is het meer en meer vergelding en repressie”, stelt Wim. „Kijk je naar de levenslang gestraften dan heeft Nederland nog steeds het meest rigide systeem in de Europese Unie. Al 35 jaar geven we daar – met megafon – onze mening over en in 2017 heeft toenmalig staatssecretaris Klaas Dijkhoff eindelijk een regeling gerealiseerd waarin de positie van de levenslang gestrafte na 25 jaar opnieuw wordt getoetst. Deze mensen hadden geen enkel perspectief en sindsdien enig perspectief. Wel jammer dat het de minister is die beslist over gratie. Wij vinden dat dat een onafhankelijke rechter moet zijn.”

De secretaresse komt binnen. Er is gebeld voor Hans. Een cliënt die deze middag bij een zitting moet zijn heeft vervoersproblemen. „Niet te geloven”, zegt Hans. „We hebben zo veel moeite gedaan om hem voor het eerst op de zitting te krijgen.” Hij loopt even weg.

HARDE AFSPRAKEN

In januari hopen de broers hun werkkamers echt leeg te halen. „In de avonduren en de weekenden”, beweert Wim, „zodat niemand er last van heeft, want als je weg bent ben je weg. Punt.”

Voor de rest willen ze hooguit op afspraak langskomen, bijvoorbeeld voor de viering van een jubileum of om de nieuwe advocaten in te werken. „Daar hebben we harde afspraken over gemaakt. We zullen niet ongevraagd binnenlopen.”

Hans komt vlak voor het einde van het interview weer binnenwaaien. Onduidelijk blijft of er nu wel of niet vervoer voor zijn cliënt geregeld is. „Mooi dat ik er de laatste minuten van het interview ook nog bij kan zijn”, merkt hij op. „Zo krijgt het verhaal net wat meer body.” Wim staart stoïcijns voor zich uit, de armen over elkaar: „Roep toeter.”

Ook Hans belooft plechtig de collega's aan de Ossekop na januari niet onnodig lastig te vallen. „Ik weet hoe dat werkt. Dat hoor je ook bij andere kantoren. Ze vinden het mooi dat je langskomt, maar nog mooier dat je weer vertrekt.”

Wim en Hans Anker zijn advocaten met ‘oprjochte belutsenheid’, sfeermakers, digibeten, komisch, briljant, gehecht aan gewoontes... Anderen geven hun oordeel over de tweeling.

TEKST ANDRE HORJUS
WIETSKES KOEN
FOTO'S CATRINUS VAN DER VEEN

Peter Tuinman speelde beide Ankers

Acteur Peter Tuinman speelde de advocatentweeling in de Omroep-televisieserie *Dankert en Dankert*: „De pauzes en nei ôfrin fan de opnames wienen it moaist. Dan namen wy mei ús allen efkes in ‘jonkje’. Ik hie in soad oer de Ankers lêzen om my yn te libjen yn de rol, dy't op harren basearre wie. Ik spile dy beide manlju en dat wie in bysûndere ûnderfining. Dan siet ik tsjin mysels te praten yn 'e auto of rûzje mei mysels te meitsjen.

Ik ha noait nei in sitting fan harren west om my yn te libjen, mar ik lêsde wol ferskate ynterviews mei harren. Dêr koe ik wol it noadige út brûke. Mar fierder moast ik de aard fan de personaazjes by mysels sjen te finen. Foar tillefyzje en yn it teäter moastst dingen sykje dy't it spannend meitsje. Dêrom kamen der wat konflikten yn. Sels it NOS-sjoernal bestege oandacht oan de sery. Wat se derfan fûnen dat ik harren spile, waard harren frege. ‘Het zal mij benieuwen wat het gaat worden’, wie it antwurd. En doe: ‘Kom Peter, wy nimme in bearenburchje.’”

Vechten, knokken, strijden, schieten, knallen voor onze cliënten

